

Arbejder i Fjor udtalte, at ved Lønningsloven af 1908 vare Statsbanernes Merudgifter til Lønninger med eet Slag stegne med 4 Millioner foruden 700,000 Kr. til de løse Arbejdere. Det er altsaa konstateret, at denne Udtalelse ikke var rigtig. Det er ikke, fordi jeg tillægger det nogen stor Betydning. Vi kunne alle fejle, og jeg maa forbeholde mig at kunne fejle, men da Spørgsmaalet har været draget frem til offentlig Diskussion, er det dog rimeligt, at det konstateres, at ganske saaledes som af Ministeren udtalt forholder det sig dog ikke.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), Venstres Ordfører, rettede i Gaar nogle Bemærkninger til mig og sagde, at jeg vilde fritage Højre for Medansvaret for Finansisøren. Navnlig hvis Højres Forsvarsplan var bleven gennemført, vilde Statens Udgifter have været meget større, end de nu ere blevne. Naa, det er nu ikke værd at tale om Foranstaltninger, der ikke bleve gennemførte, for dem kunne vi dog ikke have noget Ansvar i dette Øjeblik. Men Højre viger ingenlunde tilbage for at paatage sig det Medansvar, der virkelig er Højres, men heller ikke et Skridt derudover. Det ærede Medlem maa da vist ogsaa give mig Ret i, hvad jeg gjorde gældende, forrige Gang jeg talte, at det er ikke muligt for hvert enkelt Medlem i Rigsdagen at være bekendt med alle Enkeltheder i Statens Finanser, det enkelte Medlem kan ikke have det rette Overblik. Men man maa forlange, at den, der som Finansminister styrer Landets Finanser, har et Overblik og kan være den ledende, og man kan med nogen Grund forlange, at i alt Fald en Del af Finansudvalgsmedlemmerne, der særlig gør Fordring — med Rette eller Urette — paa at besidde Finanskundskab, har et endende Overblik, saa at man kan blive forskaanet for at komme ind i Forhold som disse. Men for det værste, der er sket, nemlig Finansreformen i 1908, har Højre fralagt sig et hvilket som helst Ansvar. Maa jeg minde om, hvad den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Holger Petersen) sagde den 4. Maj 1908 i Landstinget: Højre „finder det saaledes ikke forsvareligt, at . . . Toldloven og de dermed forbundne Lovforslag om Arveafgift og Spiritusbeskatning ville give en samlet udækket Indtægtsnedgang af ca. 2½ Mill. Kr. Med de mange Krav, der de nærmeste Aar ville blive stillede til Statens Finanser, . . . og med Henblik paa den Nedgang i Toldindtægterne, som upaatvivlelig i den Periode, vi nu gaa i Møde, vil finde Sted, finder“

Højre „det meget uforsvarligt at skride til en saa betydelig Indtægtsnedgang, idet vi vistnok gaa en Nedgangsperiode i Møde.“

Naar det er saaledes, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder her har udtalt, at han vilde have ønsket, at man i sin Tid ikke havde gennemført flere Jernbaner end dem, Kommissionen havde foreslaaet, og naar den højtærede Finansminister i Fjor har udtalt, at han vilde have fundet det heldigt, om man i sin Tid ikke var gaaet saa stærkt ned med Tab af Toldindtægter for Statskassen, siger jeg, er det naturligt, at man peger netop paa de 2 Ting som en eller to Veje til at faa raadet Bod paa den Skade, der er sket. Jeg indrømmer, at hvis disse Udtalelser ikke vare faldne, kunde man afvise Talen fra vor Side om disse Sager, men da de ere faldne, er det naturligt, at man fra vor Side drager dem frem.

Det ærede Medlem fra Mariager (Moestrup) udtalte i Gaar, at der havde desværre ikke fundet det ønskelige Samarbejde Sted mellem Statsbanerne og Postvæsenet med Hensyn til Byggeforetagenderne ude paa Vesterbro. En lignende Udtalelse faldt i Fjor, jeg tror endog fra en Ministers Side. Nu som den Gang maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det ikke er der, at Fejlen ligger. Er der nemlig krævet et saadant Samarbejde? Er det mislykkedes, og har det sat sig Frugt i de Byggeforetagender, der have fundet Sted? Derom foreligger der intet. Men der foreligger dette, at vi i sin Tid ved Vedtagelsen af Loven om Københavns Personbanegaard strøg 1 Mill. Kr. Og det, man gjorde derved, var, om jeg ikke husker fejl, at man fjernede alle de Lokaler fra den nye Banegaard, eller man anbragte dem ikke i den, hvor Centraladministrationen skulde residere. Hvis man havde opført Bygningen saaledes, at den kunde huse Centraladministrationen, havde man faaet en for Statskassen langt gunstigere Ordning end den nuværende, og man vilde ogsaa have faaet en Personbanegaard, der rent arkitektonisk set vilde have været adskilligt skønnere end den, vi nu desværre faa. Men man kan ikke bebrejde disse 2 Etater, hvad der senere er sket, hvorimod man kan bebrejde de paagældende Ministre det, da de dog maatte vide, at der vilde komme Byggeforetagender til Postvæsenet bl. a. paa Grund af den nye Personbanegaard. De skulde have haft Overblikket. Man kan bebrejde dem, at de ikke i sin Tid satte de 2 Ting i Forbindelse med hinanden, saaledes at man ikke opførte en Personbanegaard næsten fuldstændig og saa pludselig giver sig til at opføre en ny Postgaard paa